

PEST, II. félév.

48. szám.

November 28. 1872.

<p>Mejelenik e lap minden héten egyszer, csütörtökön. Az előfizetési pénzeket, valamint a lapba szánt kéziratokat a Sz. Istv.-Társ. igazgatóságához kérjük intéztetni.</p>	<p>Előfizetési ár: helyben félévre 1 frt 31 kr., egész évre 2 frt 62 kr.; vidékre félévre 1 frt 70 kr., egész évre 3 frt 40 kr.</p>	<p>A pályázatok beiktatásáért tíz sorig minden egyszeri fölvetelért 1 frt. 10 soron fölül, egyszeri közlésért 2 f., hatóbbször közöltetik, 1 f. 50 kr., számítatik.</p>
--	---	---

Tisztelt olvasóközönségünkhöz!

Lapunk új évkor változáson megyen át. Mint a mult számban közölt „Társulati értesítőben“ olvasható vala, a Szent-István-Társulat, melynek tulajdonát e lap képezi, választmányilag elhatározta:

1-szor, hogy mivel a „Katholikus Néplap“ olvasóinak legnagyobb része papokból, tanítókból és iparosokból kerül ki, olyan lappá alakuljon át, mely leginkább a középosztályuakhoz alkalmazkodjék és azok közt minél nagyobb elterjedést nyerjen.

2-szor. Az ekként átalakulandó lap eddigi neve helyett, — melyet már huszonnégy év óta visel, — **„Katholikus Hetilap“** czímet vegyen föl.

3-szor. A Kath. Hetilap két társulatnak, ugymint a Szent-István- és Szent-László-Társulatnak hivatalos közlönye levén, de azonfölül az Oltáregylettől és más katholikus társulatoktól is gyakran hivatalos közleményeket hozván, elhatározatott, hogy ezen hivatalos társulati és egyleti közlemények melléklapon „Társulati Értesítő“ czím alatt jelenjenek meg, és a melléklapba gyakran oly hirdetések is vétessenek föl, melyek olvasóközönségünket érdekelni fogják.

4-szer. Mivel a lapnak ekkénti megbővítése által a kiadások tetemesen szaporodnak, az előfizetési díj 3 frt 40 krról **négy** forintra emeltetett; ami tekintve azt, hogy a papír ára és a nyomtatási ár manap sokkal magasabb, mint csak néhány év előtt is volt, épen nem sok; erről meggyőződhetik mindenki, ha megtekinti, mily áruk van a „Kath. Néplap“ nagyságában megjelenő más hetilapoknak. Nem olcsóbbak négy forintnál, de vannak hat forintosak is.

Most már engedje meg t. olvasóközönségünk, hogy ezen, négy pontban összefoglalt választmányi határozatokról egyenkint szólhassunk.

A lap a választmány kivánsága szerint középosztályuak számára fog átalakittatni, de eddigi szel-

lemére nézve nem változik semmit, azaz marad ezután is legfőképen vallás-erkölcsi szükségünket szem előtt tartó lap, és pedig annál nagyobb jogosultsággal, mivel az egyházi szaklapokon kívül a „Kath. Néplap“ mellett egyetlen magyar lapunk sincsen, mely katholikus szellemben **kiválóan** a vallás-erkölcsi irány fejlesztésével és terjesztésével foglalkoznék. Figyelemre méltó tünemény ez, mert míg például Németországban majdnem minden egyházmegyének van nemcsak papi lapja, hanem azonfölül a katholikus hívek által olvasott és föntartott ujsága is, addig nálunk magyaroknál egy katholikus vallásos lap föntartása is sok gondba kerül.

A Szent-István-Társulat választmánya azzal igazolta a „Kath. Néplap“ átalakítását, hogy az előfizetők legnagyobb része papokból, tanítókból és iparosokból kerül ki.

Minden félreértés elkerülése végett kijelentjük, hogy a papság, melyet minden hivatalos rovat az értelmiségi osztályba helyez, lapunk előfizetői közt leginkább mint pártoló szerepel.

Még az ellenség sem tagadja, hogy a magyar kath. papság minden dicséreten fölül álló bőkezűséggel pártolja az irodalmat, nem is csupán saját szellemi szükségének kielégítése végett, hanem azért is, hogy részint jó vállalatok fönmaradását biztosítani segítse, részint hogy a jószellemű lapok és könyvek áldozatkészsége által a kathol. családok között elterjedjenek. A papok saját szükségekre kath. szakközlönyöket és polit. lapokat tartanak, és midőn a „Kath. Néplap“ előfizetői közt számos pap fordul elő, ez azt bizonyítja, miszerint e lapot azért pártolják, hogy a kath. családok közti elterjedését előmozdítsák. Nincs okunk kételkedni benne, hogy a minden jóért áldozni kész magyar katholikus papság ezután sem vonja meg pártfogását e laptól.

sőt bizton hiszszük, és erre kérjük is, hogy a lapot a családokban ismertetni és ezeket annak anyagi pártolására is buzdítani sziveskedjék.

Számos előfizetőink vannak a tisztelt tanítói karból is, mely újévtől fogva az általános vallás-erkölesi irányon kívül gyakran saját szakát képviselő cikkekkel is fog találkozni, amennyiben szándékunk a tanítókön kívül minden családot érdeklő nevelészeti munkálatokat is közleni.

Az iparos közhasznú ismereteket terjesztő cikkekkel fog lapunkban találkozni; bár azt hiszszük, hogy a főindítók, amelyért tisztelt közönségünk e lapot tartja és olvassa — a kath. vallás-erkölesi irány, mely nélkül hasztalan minden egyéb ismeret, és amelyre mint eddig, úgy ezután is a főszólyt fogjuk fektetni.

Miután e lap újévtől fogva a választmány határozata szerint a középosztályúak számára szerkesztett lap lesz, magától értetik, hogy a néplap címnek el kell maradni, melynek helyébe hetilap cím fog lépni.

A „Katholikus Hetilap“, mely a mostani „Kath. Néplap-ot föl fogja váltani, melléketlen „Társulati Értesítő“ cím alatt a Szent-István- és Szent-László-társulatokról és egyéb, főként hazai kath. egyletekről bővebb tudósításokat hozand. — A Szent-István- és Szent-László-társulatok mint országszerte elterjedett és üdvös czélokkal bíró katolikus társulatok oly fontos tényezők vallás-erkölesi életünkben, hogy a vallása érdekeit szíven hordozó katolikus ember nem viseltethetik azok iránt közönnyel, s ezért bizonyosan örömmel veszik, hogy kath. társulati ügyeink is a lapban ezután bővebben lesznek képviselve.

A lapnak ekkénti megváltozása szükségképen maga után vonja azt, hogy a lap eddigi ára valamivel, vagyis 3 ft 40 krról **négy** forintra emeltessek. Mellékletek nélküli hetilapoknak is évi díja rendszeren négy forint szokott lenni. Midőn tehát a Társulat mellékletekkel megjelenő lapjának árát évi négy forintban állapította meg, ezzel éppen nem akar nyereszkeskedni, hanem csak a tetemesen szaporodó kiadások lehető fődözhetéséről gondoskodik. Egyébiránt a lap könnyű megszerezhetőségéről gondoskodik akkép, hogy évnegyedes előfizetést is fog 1 forintjával nyitni, úgy hogy ily módon a lapot szegényebb sorsúak is megszerezhessek.

E felvilágosító és tájékoztató felszólalásunkat már most bocsátjuk közzé, hogy buzgó ügybarátainknak időt engedjünk a kath. családokat e lap átalakulására figyelmeztetni és annak pártolására buzdítani. Alapos reményünk van, hogy Társulatunk igen buzgó tiszteleti tagjai, kik a társulat terjesztésében, fölvirágoztatásában eddig is oly nagy tevékenységet fejtettek ki, a lap, mint a Társulat egyik kiadványa terjesztésében minden befolyásukat föl fogják használni; általán hiszszük és reméljük, hogy minden eddigi előfizetőnk mint gyűjtő néhányad magával fog jelentkezni: a jelen vallásellenes áramlat mellett buzgó katolikus ember az apostoloskodás nem utolsó nemének fogja tekinteni, hogy midőn annyi mótelyes nyomtatvány csempésztetik a családok közé, a jó elveket terjesztő lapokat és könyveket annál nagyobb buzgalommal terjeszteni igyekezzenek.

Gyűjtőknek 10 előfizető után bárkinek nevére czimezhető tiszteletpéldánnyal a Társulat készséggel fog szolgálni.

Emléklapra.

Csendes tenger legyen élted,
Viharoktól örökké ment.
Boldogság gyöngye teremjen
Örvényeiben... odalent.

Delelő-napként ragyogjon
Tükreben a hit, és fődje...
Szigeteit teljesülő
Szép remények örököldje.

De ne legyen ám e tenger,
Ne legyen mintegy kibálva,
Hozza játszi hullámszába
A szeretet lágy fuvalma.

Bányász Ödön.

A két vándorlólégeny.

(Folytatás.)

XI. Ismét Pesten.

Lajos utjában több izben kénytelen volt megállapodni és munkát vállalni, mert utipénze elfogyott, koldulni pedig nem akart, minthogy azt az ő helyzetében nem sokkal jobbnak tartotta a lopásnál. A hosszú ut után végre Pestet látta szeméi előtt. Öröme elment

volna egyenesen Sós mesterhez, de attól tartott, hogy nem oly jól fogadják, mint első izben; akkor nagyon háladatlan volt e derék család iránt.

Azon reményben, hogy talán a legényegyletben találkozik vele, este oda ment, és az esti órákat az egy-

let derék tagjaival töltötte. Sós nem volt jelen, de ott vala az elnök, ki már első ittléte alatt az egyület élén állott. Bátorságot vett őt megszólítani, elmondotta neki, hogy mily háladatlanul odahagyta Sós mester házat, és most nem meri őt meglátogatni.

A derék elnök kissé hidegen fogadta őt; de midőn mindentől látta, hogy Lajos megjavult, megígérte neki, hogy Sós mesternél közbenjáró lesz. Lajos elvonult kis hálószobájába, melyben tiszta ágyat kapott. Mindamellett nem érezte magát egészen jól, mert mindig megbocsáthatlan háladatlansága jutott eszébe. Szüleiről is gondolkodott, miközben egészen ellágyult.

Elővette régi tárczáját; néhány levél volt abban, melyeket gyakran el kellett már olvasnia, mert a hájtásokban már szét kezdtek foszladozni. Egy könyve esett rájok, midőn azokat újra fölbontotta, mert azok oly súlyosan megbántott szüleinek levelei voltak. Az első és legrégebbet atyja írta; kissé nyers hangon volt tartva; még keresztül vonult rajta nyoma azon haragnak, melyre atyja lobbant, midőn fiát rajtkapta a pénzlopáson. Nem akarja előre elzárni az atyai házat, szólott a levél, de ha teljesen meg nem javul, inkább maradjon távol. Mindenelőtt azt követelte tőle, hogy a Heimmel való káros ismeretséget hagyja abba.

— Ah, gondolá Lajos, ha ezen ember valódi jellemét ismerné; ha tudná, hogy engem hányszor vitt a romlás széléhez, mit írna még akkor!

Anyjától is volt levele; ebben nem volt a legkevesebb szemrehányás sem. minden szót a szeretet sugalmazott, mindenre kérte, hogy mielőbb térjen haza. „Mennyire fájhat érzékeny szíve! mondá Lajos magában. Ha nem is panaszkodik, mégis látom a fájdalmas, szeretetteljes hangból, hogy a bűt emésztí. Istenem, Istenem, mennyit nem adnék azért, ha eddigi életemet visszavonhatnám, és ismét a gyermekséggel kezdhethném! Borzasztó, miszerint azon vallomást kell magamnak tennem, hogy egy apai- és anyai szívet ekként összezuztam.“

Atyjának többi levelei kissé enyhébb hangon valának írva, de valamennyi körülbelül így végződött: „vagy megjavulva jöjj haza, vagy maradj.“

Az asztalon egy régi lap hevert. Nem tudván aludni, kezébe vette és elkezdett olvasni, kezdetben szórakozva és böngészve, hirtelen azonban egy cikkre akadt, mely egészen kihozta sodrából. Részletesen le volt írva a párisi színházézés utáni vizsgálat és a három rablógyilkos menekülése. Reszketett, mert azt lehetett várni, hogy saját neve is előfordul. Miután azt nem találta, kő esett le szívéről; azonban új aggodalmi támadtak. Régebbi számokban bizonyosan közlötték az épületben való tartózkodását és kihallgatását. Borzasztó izgatottság vett rajta erőt. Ekkor kinyílt az ajtó és Sós mester lépett be.

— Jó estét Pálfi — szóla kezét nyujtva. Nem gondoltam volna, hogy még egyszer találkozunk a legényegyletben, s őszintén meg kell vallanom, hogy nem is igen vágyódtam ismeretségünk megújítása után; de az elnök nálam volt és kibékített. — Hiszen már az, hogy a legényegyletben van, mutatja, hogy ön megváltozott.

— Ah mester ur, válaszola Lajos, ha tudná, hány-szor bántam meg akkori lépésemet, megszámna. — A

könyvekkel, melyeket ezért hullattam, egy akót meg lehetne tölteni.

— Elhiszem, szóla a mester, mert minden rossz tett megboszulja magát; az nem volt jól, hogy ön ment, és úgy ment, a hogy történt, azonfölül még pénzt is hagyott hátra. De ne melegítsük fel a régi dolgokat; csak azt szeretném tudni, hogy jutott ön hirtelen annyi pénzhez? Amennyire tudom, ön akkor szegény volt.

— Mint a templom egere, válaszolt Lajos, a pénzt Heimtől kaptam. Reábeszél, hogy vele menjek, biztatótt, hogy bőségben fogunk élni. Fájdalom, akkor még nagyon könnyelmű voltam, az itt nyert jó benyomások sem hatottak még eléggé mélyen lelkembe. A csábító-nak egy szava elég volt, hogy minden jó föltételelem halomra dőljön. A pénz és az élvezetvágy többet nyomtak előttem, mint lelkem üdve.

— De hát, kérde Sós, miként jutott Heim ahhoz a sok pénzhez?

— Azt mondta, hogy N*-ben egy gazdag nagybátyja halt meg, ki után sokat örökölt. Elég könnyen-hívő voltam szavainak hitelt adni, mig végre korhely életünk alatt beeláttam kártyáiba. Bizonyos Goldanger és Trinovszky gróf voltak legjobb barátjai, kik közül egyik sem vala egy hajszállal sem jobb, mint ő, sőt talán még rosszabbak voltak.

— Goldanger, Trinovszky? ismétlé Sós. Istenem, hiszen ezek ugyanazon nevek, melyeket a hirlapokban olvastunk. Ismeretségben volt Ön e rablókkal és gyilkosokkal?

— Fájdajom, igen, de gonosz tetteikben részt nem vettem. Esküvel bizonyíthatom, hogy senkitől soha egy garast nem loptam, sem senkit meg nem csaltam, de időnkint lopott pénzből én is éltem. Egyébiránt erre nézve, ha nem tudom is magam teljesen igazolni, de van némi mentségem. Csak későn tudtam meg, hogy lopnak; akkor megváltam tőlök és munkát kerestem. Csak egyetlenegyszer, midőn Heim padlás-szobámban fölkeresett és éhségemet fölhasználta, tértem vissza hozzájuk rövid időre. Soká ez azonban nem tartott, mert midőn életmódjok egész meztelenségében állott előttem, vége volt a barátságoknak.

— Istenem, mily vigyázatlan volt ön, szóla Sós kezét összezecsapva. Isten különösen kedvezett önnek, különben ez örvényben el kellett volna vesznie. Mondja meg csak, igaz-e, hogy az égésnél egy asztaloslegény, ki éjjel az épületben aludt, félig összeégve vonatott ki az összeomlott falak közül? A hirlapok bizonyos Pálfit emlegettek. Megvallom, első pillanatban önre gondoltam, de minthogy nem tudtam, hogy Párisban van, csupa névrokonságnak tartottam. Ha tudom, hogy a három rablógyilkos ön barátja, aggodalmamban nem tudtam volna hová lenni.

— Az a Pálfi én voltam, válaszolt Lajos; de az égésről sejtelmem sem volt; szintoly kevesé tudtam, hogy a rablók a színházépületbe törtek, mert akkor már rég nem találkoztam velök. Egyébiránt ezen égés lelki javamra szolgált, mert kórházba kerültem, ahol a betegszolgálatot irgalmas-nénék végezik. Amit sokszor föltettem magamban, hogy teljesen meg akarok javulni, az csak ott lett valósággá, s miután meggyógyultam, egészen más ember vált belőlem.

— Tehát a lopásokban és szédelgésekben ön soha sem vett részt?

— Soha, mester ur; de azért nagy bűnös voltam, mert kételkedtem a vallás igazságában, templomba nem jártam, s mindent megengedettnek hittem, mi közvetlen kárunkra nincsen.

— Hát Heim hol maradt? kérdé Sós.

— Ő a másik két szédelgővel a legszorosabb összeköttetésben állott, részt vett a színház fölgyújtásában, s velök kitört a tömlőcezből. Egyedül ő maradt életben és futás által menekült. De eltörte mindakét lábát, s végig sánta maradt.

— Tehát meghalt?

— Igen; visszautaztomban Strassburgban találkoztam vele, hol két mankón hurczolta magát, különben a halált már arczából ki lehetett olvasni. Megszántam, s nála maradtam, míg lelkét ki nem adta. Borzasztó halála volt: — még utolsó órájában is hadonázott, — mintha a gonosz szellemekkel harczolna. — Földi örömei mind elhagyták. Helyettök a kétségbeesés vett rajta erőt.

— Az ily embereknek mindig egyenlő végök van, szóla Sós. Azért még egyszer mondom: nem adhat Istennek eléggé hálát, hogy kezét le nem vette róla. Különben ön is ily diestelen sirban feküdnék, vagy legalább is a börtönben ülne.

Lajos egy óránál tovább elbeszélte élte egyes eseményeit, s végül kérte a mestert, hogy azokat ne adja tovább; mert, úgy vélekedett, ha élete ismeretessé lenne, találkozónak, kik őt szintoly bűnösnek tartanák, mint volt rablógyilkos barátjait. Sós mester ezt örömei megígérte; ugyis olyan ember volt, ki soha sem mondott el olyant, mi másnak kárára lehetett.

Eközben késő lett az idő; Sós mester fölkelt, megszorította Lajos kezét, és fölkérte, hogy más nap mindenestől őhozzá szállásolja be magát.

— Szívesen megtenném, felele Lajos, de félek, hogy a jó mesterné ajtót mutat.

— Azt nem fogja tenni, szóla Sós; inkább úgy fog tenni, mint az ég lakói, kik jobban örülnek egy megtérő bűnösnek, mint kilenczvenkilencz igaznak, kiknek bünbánatra nincsen szükségök.

Végre megváltak, hogy, mint Sós magát kifejezte, másnap a visszatérést egy pohár bor mellett megünnepeljék.

Lajos lefeküdt; egy kő esett le szívéről, mióta

Sósna minden megvallott. Midőn másnap reggel Sós mester felé indult, kissé elfogult, mert Mária asszonyt olyannak ismerte, ki minden tekervényes utat lelkéből gyűlölt. Minél inkább közeledett, annál lassabban lépett, s midőn végre megpillantotta az ablakot, melyen keresztül a koporsókat lehetett látni, még inkább összeszorult szíve. De mihelyt lábát az ajtóba tette, meg volt fogva, mert a mester eléje lépett és bevonta a szobába.

Mária a kályhánál állott és a reggelit készíté; Lajosnak úgy tetszett, mintha borongós felhő ülne az asszony homlokán, de az hamar eloszlott. Mária kezét nyujtá és így szólt:

— Előre meg kell ígérnie, hogy nem szökik meg ismét, mert különben azt sem mondok: Isten hozta!

— Megbántam, mesterné, válaszolá Lajos elpirulva, nem hiszem, hogy többé panaszra okot szolgáltatok. Itt van rá kezem.

Mária szívélyesen megszorította azt, és fölhívá, hogy velök együtt reggelizzen.

Midőn az asszony kenyérért kiment, Sós — sugva — mondá:

— Nőm nem tudja, hogy ön a gazokkal összeköttetésben állott; jobb is, ha ezt nem tudja meg; a nők ritkán titoktartók. Beszéljen ön inkább közömbös dolgokról.

Midőn Mária ismét bejött s a findzsákat megtölté, így szólott:

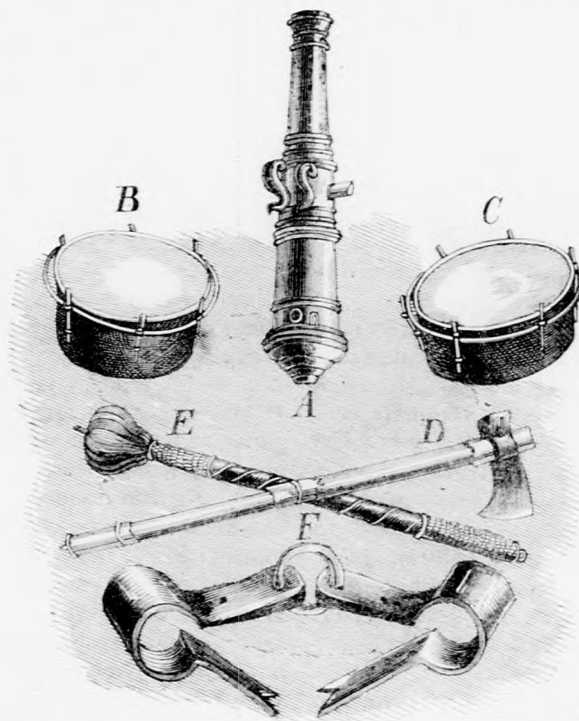
— Már most azt is szeretném tudni, hogy hol járt mindenütt, és miként mulatott Párisban. Mint az emberek mondják, nagyon romlott nép lakik ott; sőt még azt is halottam, hogy az iparosok

ott a franczia fővárosban rendesen egészen elromlanak.

Lajos fülig elpirult, de összeszedte magát, és lehető elfogulatlanul elbeszélte élményeit. A mester-asszony nem kapkodott a divat után, de mégis tudakozódott a párisi divatról, és százféle dolgot kérdezett, amire Lajos nem tudott fölvilágosítást adni.

— Hm, szóla Mária fejét rázva és jóakaró mosollyal, hogy lehet valaki Párisban úgy, hogy mindezekről ne tudjon. De remélem, annál többet haladott ön mesterségében?

— Legalább több ügyességgel jöttem vissza, felele Lajos, mint a mennyivel elmentem. Ami a hitben való korábbi lanyhaságomat illeti, biztosíthatom a mesternét, hogy arra nézve teljesen megváltoztam. Őszintén gyakorlom vallásomat, fölismertem a világ hiuságait. és az imádságban és munkában találok boldogságomat.

Régi magyar fegyverek. — L. vegyesek.)

— És mindezt Párisban tanulta? Tehát mégsem oly rossz az a város, mint a hogy kikiáltják!

— Van biz abban elég rossz is, de az éhség és nyomor könnyelmű embereknek nagyon jó iskola. Sokon át kellett mennem, míg megtaláltam a javulás útját.

— De mondja meg csak, hová lett az a szeles ember, aki itt oly nagyra volt? Hogy is hívják?

— Bizonyosan Heimot érti. Nagy nyomorban halt meg Strassburgban. Mielőtt ama várost elhagytam, eltemettem őt. Kár volt érte, ha tovább él, valószínűleg jobb utra tért volna. Utolsó napjaiban maga is belátta, mily kevés becsők van a földi örömöknek.

— És mit szándékozik ön most tenni?

— Addig maradok Pesten, míg annyi utipénzt gyűjtök össze, hogy jó szüleimhez visszatérhessek.

— Ez dicséretes elhatározás. Munkát végre nálunk is kaphatna, de arra alig lesz szükség; a pénz, melyet ön a tartásért nálunk visszahagyott, még mindig megvan, s minden pillanatban rendelkezésére áll.

Lajos ismét elpirult.

— Mesterné, szóla, azon pénzt kezeim nem fogják többé érinteni, mert mint utóbb megtudtam, bűn tapad hozzá. Adja át valahol a szegények számára.

— Ez szép öntől, szól a mesterné nyájas mosolylyal; de én más ajánlok. Legényegyletünk kevés bevétellel rendelkezik, és sok kiadása van: ön jól tenne, ha a pénzt jó könyvek beszerzésére az elnök rendelkezése alá bocsátaná. — Mint férjemtől hallom, az egylet még kevés könyvvel rendelkezik.

— Teljesen egyetérték, válaszolt Lajos: magam is azt hiszem, hogy e pénz alig lehetne jobb célra fordítani.

— Ezt tehát elintéztük volna, szóla Mária: — de visszahagyott ruháit el kell magával vinnie, azok még jó állapotba vannak.

Reggeli után Lajos a mesterrel a műhelybe ment, és mindketten derekasan hozzáfogtak a munkához. A mester egy dalt kezdett s Lajos vele dalolt. *) Már rég nem volt oly vidám, mint ma, s délben a szerény ebéd jobban ízlett neki, mint midőn Goldangerrel és Trinovszkival a legnagyobb bőségben élt.

Reggel együtt mentek templomba, este Sós magával vitte őt a legényegyletbe, ahol Lajos úgy fölvidult, hogy a mester maga is csodálkozott. Csak éjjel, midőn egyedül volt és ideje vala gondolkodni, tért vissza a lélek nyugtalansága; ilyenkor nem tudott más módot, mint az imádsághoz folyamodni. Ez mindenkor segített is.

Napról napra hidegebb lett, végre a tél elég szigorában állott be. Lajos minden este összeolvasta megtakarított pénzét, melyet erszényében gondosan őrzött. Az összeg minden szombaton kissé gyarapodott; végre annyira volt együtt, hogy tovább indulhatott. Ekkor egyik nap így szólt:

— Mester ur! atyámtól teljes bocsánatot remélek, azért haza szeretnék térni, és ha lehet, a karácsoni ünnepeket szüleimmel megülni. Félek, hogy nem találnám őket életben, ha hazameneteletem nagyon soká halogatnám.

*) „Szülőföldem szép határa, Látlak-e még valahára?” stb.

— Hát Isten nevében pakold össze holmidat, szóla Sós. Most ugyan legjobb hasznodat vahetném, mert a tél sok embert elvisz, de remélem, hogy még találkozik alkalmas segéd. Ha otthon leszesz, adj magadról hirt, hogy a barátság köztünk fönmaradjon.

A mester „te”-nek szólította őt; ez oly jól esett szívének, hogy könyek toltak szeméibe. A mesterné szerette volna őt maradásra biztatni, de az ellen nem lehetett kifogása, hogy szüleihez akar menni, és így közösen elhatározták, hogy Lajos szombaton indul utnak.

(Folytatása következik.)

Tizenharmadik évi tudósítvány

a legfölségesebb Oltáriszentség folytonos imáadására és a szegény templomok fölszerelésére Pesten alakult anyatársulatról. 1871-ki nov. hó 6-tól 1872-ki nov. hó 6-ig.

Ismét egy évet fejeztünk be, a tizenharmadikat, amióta egyletünk fönáll. Midőn a legközelebb lefolyt évre visszapiillantunk, a legförröb háláérzet hatja át keblünket azon kegyes isteni gondviselésért, mely az egész év tartama alatt az egyletet ismét áldásával kísérte és működését termékenynyé tette.

Áldassék vég nélkül és dicsőítettessék

A legfölségesebb Oltáriszentség!

Ki az, kit ezen áldáskívánata nál kimondhatlan öröm s boldogító lelkesedés nem hat át? Van-e hívő szív, mely szent borzadást, tuláradó elragadtatást nem érez azon megdöbbenőleg magasztos s mégis véghetlenül megnyugtató gondolatnál, hogy mi magát az Istent birjuk az oltár titkában, hogy Krisztus az emberiség iránti szeretetének e legszentebb emléket mindazok számára hagyta, kik hozzá jönni akarnak, hogy magát mindnyájunknak adja ezen fönséges titokban, a melyben minket mindvégig szeretett? Ki nézheti ezen szeretetet, ezen odaadást anélkül, hogy forró hálára ne buzduljon? Ki nem ohajtana ezen hálát munkás szeretet által tanusítani? Ki nem igyekeznék az Úrtól e szentségben folyton szeretetet tanulni? Ki nem iparkodnék méltóképen ékesíteni a szent helyet, melyben az Ur nálunk van lényegének végtelen megaláztatásában? És lehetne-e dicsőbb s jutalmazóbb föladat, mint az: megnyerni sok szívet a legfölségesebb Oltáriszentségnek lélek- és igazságban imáadására, és teljes erőből azon lenni, hogy az oltár elé mindig több adomány vitessék?

És egyletünk épen ezen magasztos ezélt tüzte maga elé. Tagjait az imáadás órájában a világ zajából fölfelé vezet, s az unton, melyen velök halad, a legfölségesebb Oltáriszentség iránti áhítatnak hervadatlan virágai sarjadnak, melyek illatjokat az emberré lett Isten Fia tabernakulumja, az ember Fia trónja elé tömjénként mennyekbe emelik, s honnan az ismét gazdag áldásként harmatoz le mindazok szívébe, kik szent buzgalommal lelkesülnek az Urnak e szentségben tanusított nagylelkű szereteteért. Egyletünk azonban Máriának szent buzgóságával találóan egyesíti Mártha jámbor szorgoskodását is; és épen ez nyeri meg számára a szíveket. Szivindító, mily készséggel nyújtja a legszegényebb is nélkülözéssel megtakarított fillérét az Ur háznak fölékesítéséhez. Ekkép ugyanazon közös ezél és törekvés ezer meg ezer lelket egyesít. A láthatlan angyali seregekkel vetekedve ajánlják ök föl áhítatukat és adományukat a legfölségesebb Oltáriszentség tiszteletére, és mindnyájan — az élők és a már megholtak, — kiknek egyességében mi imáinkat és

egyéb bármi csekély jó cselekedeteinket végezzük, az Isten áldásában részesülnek, amely az Úr végtelen irgalmánál fogva mindenkor bővebb, mintsem valaha reményleni merésztünk volna.

Vajha ezen áldásban minél többen részesülnének! Vajha minél számosabban kívánnák tapasztalni a közös ima hatását, s a szent tanítás hallgatásával és a közös szent áldozással egyesített áhitat órái által a lélekben előidézett erőt és békét, melyet a világ meg nem zavarhat, mely esendes szentélyként lakik a szívben s azt megedzi, hogy saját rossz hajlamai, a világ és gonosz lélek ellen harezolhasson!

Hogy egyletünkkel mindenki jelen sorainkból is megismerkedhessék, ide igtatjuk egyletszabályaink lényegesebb pontjait, szeretettel kérve föl mindenkit, hogy iratunkat az Úr Jézus iránti szeretetből minél tágabb körben terjeszteni serénykedjék.

Egyletünk, mely röviden *Oltáregyletnek* nevezetük, feladataul tüzi ki: a) a legfőbbesébb Oltáriszentségben jelenlevő Úr Jézus Krisztusnak megismerését, szeretését és imádsát mindinkább élesíteni és gyarapítani, és ezen őszinte szeretet által kipótolni a bántalmakat, melyekkel ezen legfőbbesébb Szentségben illetetik, és b) szegény templomokat, melyeknek az isteni szolgálat méltó ünnepléséhez a szükségelt tárgyak hiányának, tehetségéhez képest fölszerelni, és segíteni, hogy tisztaságuk és díszük által az imálandó legméltóságosabb titoknak illőbb hajlékai legyenek s az áhitat ez által is fokoztassék.

Egylettagokul mindkét nembeliek fölvetetnek, kik az Oltáriszentségről szóló tanításban már részesültek. Az egylet jelenleg 12,110 tagot számlál. Minden tag kötelezi magát: a) havonként egy órát szentelni az Oltáriszentség imádsására; az imáds napját és óráját a tag maga választja, és b) évenként 1 osztr. ért. forinttal, vagy ha ezt szegénysége nem engedi, legalább 12 krajczárral járulni a szegény templomok fölsegeléséhez.

Noha ezen ájtatosság céljának inkább megfelele a templomban végzett nappali imádság, mindazáltal a honn végzett imádság által is megnyerhetők az engedményezett bucsuk, melyek az alapszabályokban *) felsorolva. — Oly tagok buzgóságának, kiknek körülményeik engedik, ajánlatik, hogy éji órát válasszanak az imádságra, melyekhez az esti 6 órától reggeli 6 óráig folyó órák számíttatnak. Vajmi kiténök a lelki áldások, melyek az éji imádság- és elmélkedéshez csatolva!

Az imádság órája alatt a tag ájtatosan elmélkedjék: gerjeszse föl magában a hit, remény, szeretet, hála és epedő ohajtás erényeit; áldozza föl magát az Úr Jézusnak, kérjen bocsánatot a megbántásokért, gyakorolja magát a lelkiképeni áldozásban, imádkozzék az összes egyházért, a sz. hit terjesztése, a bűnösök megtérése, s jelesül az egylet élő és megholt tagjai- és jötevőit. Meghatározott imák nincsenek ezen imaóra előírva; a hit és szeretet, melytől a tagok áthatvák, legjobban sugalják, mit mondjanak az Úrnak szeretete ezen imálandó titkában. **)

Az egylet földadatában fekszik, hogy a tagok a legfőbbesébb Oltáriszentségben jelenlevő Urunk Istenünknek minden előforduló alkalommal (például, ha a Szentség a beteghez vite-

*) Az alapszabályok könyvecskéje az egyletigazgatóságnál kapható; ára 10 új kr.

**) Kiténök segédeszközül szolgálhatnak erre: Isten a valódi szeretet. Imakönyv az oltáregylet tagjainak számára szerkesztette Draxler János. 50 kr. — Lignori szent Alfonz Szentséglátogatásai. Kiadta Nogáll János. Ára 50 kr. — A legfels. Oltáriszentség imádsága Ségur után különösen a pesti oltáregylet tagjainak használatára ford. és kiadta a pesti oltáregylet egyik tagja. Ára 25 kr. — Üdvös olvasmányul ajánlatik még: Gyémánt-e vagy üveg? — Stolz Alban után magyarítva.

tit, a körmeneteken, 40 órai könyörgésnél, szentségimádságnál, a nagybéten stb.) ne csak maguk rójják le köteles tisztelet- és szeretetadókat, hanem mind szóval, mind példával azon legyenek, hogy ez mások által is megtörténjék. — Különös áhitattal viseltetnek a tagok Jézus legszentebb Szíve iránt is, mely oly esodálatos módon lakik közöttünk az oltári titokban, ugyszintén Urunk kinszenvedése iránt, melynek ezen imálandó Szentség folytonos emléke. Magától értetik, hogy a tagoknak a gyakori áldozás igen szívökre köttetik; hisz oly igen veszélyes a mi korunk, és ninesen hathatós ellenszerünk a szent áldozásnál. Igen helyes szokás, ha a tagok évenként legalább néhány-szor az egyleti szentmisén áldoznak.

Kik nincsenek azon helyzetben, hogy magokat bizonyos meghatározott imádsági órára kötelezhessék, a szegény templomok fölszereléséhez mint jötevők mégis járulhatnak akár pénzegylyvel, akár az egyletben fölhasználható tárgyak adományozásával, melynek: vászon, ezérna, csipke, selyem, szalag, zsinór, szőnyeg, himzéshez való, csinált virágok, gyertyák, képek stb. Sok csekély értékűnek látszó tárgy czélszerűen fölhasználva szükségelt pótol.

Ha ily jötevők az egylet szent céljának előmozdításához évenként legalább 2 forinttal járulnak, a részvevőkhöz számíttatnak. A jötevők és részvevők szintén részesülnek az egylet érdemei- és imáiban, különösen azokban, melyek az egylet által segélyezett szegény templomokban végeztenek, azonban a bucsuk engedményeit nem élvezik, minthogy azokban a szentatya egyedül az imádkozó tagokat részesíté.

Az egylet jelenleg 210 részvevőt számlál.

Minthogy a buzgó és áldozatkész szellem föntartására és a vallásos érzület ápolására lényeges befolyással bír, ha a megkívántató egyházi készletek arra ingyen vállalkozó egylettagok által készíttetnek; a szegény Úr Jézus nevében ezennel fölkerjük mindazokat, kik akár varrás-, himzés- vagy mosással, akár pedig más munkával (ide értendő az asztalos-, festés- s egyéb munka) akarnak az Úr Jézus felöltözéséhez és az ő sz. oltárának földszítéséhez járulni, hogy ilyen munkanyerés végett az angol-kisasszonyok intézetében az egyleti pénztárnoknéhoz, vagy a választmányi tagok vagy terjesztők valamelyikéhez, vidéki helyeken pedig a főkegyelet illető igazgatójához fordulni sziveskedjenek. (Folytatása következik.)

HETI KRÓNKA.

Pest, nov. 22.

(—ss—) Nyilvános titok, hogy az ellenzék azon elhatározással fogott az országgyűlés jelen ülésszakának tárgyalásaihoz, hogy a Lónyay-kormányt, — török-szakad — megbuktassa. Táplálta ezen ellenséges hangulatot ama körülmény, hogy az új választások alkalmával történt ellenzéki kudarcot, különösen a fővárosban, egyenesen Lónyay befolyásának tulajdonítja.

Az ellenzék ily támadásra az ismeretes botrányesimálót, Csernátonit szemelte ki, ki a f. hó 18-kán tartott ülésben, a legvadabb módon megtámadta gróf Lónyay miniszterelnököt.

„Anyagilag hol állunk? kérdé Csernátoni. Pénzügyi tekintetben állunk ott, hogy már bevallanak 70 milliónyi deficitet; állunk ott, hogy a pénzügyminiszternek nem régiben néhány nap előtt azon a ponton állott kassája, mint Törökországban, hol a hivatalnokokat rizsszel fizetik (derültség bal felől), úgy hogy össze kellett kaparni mindent, hogy meg ne akadjanak; állunk ott, hogy kénytelen volt zálogba adni a vasúti részvénye-

ket. — Ha tehát sem politikailag, sem anyagi tekintetben ezen kormányrendszernek létjoga nincs; legalább megvárhattuk volna, hogy legyen a magyar nemzeti szempontból létjoga? és ha ebből sincs, mi szempontból van tehát létjoga? mert azzal nem elégszik meg az ország, hogy önkönként miniszterek legyenek, házakat építsenek és uradalmakat vásároljanak, ez nem létjog. (Bal felől zajos helyeslés, jobb felől nagy zaj és felkiáltások: rendre!)

(Nagy zaj. Németh Albert: igen is, uradalmakat vásárolnak, gsheftelnek! Hosszas nagy zaj.)

Elnök: kéri a képviselő urat, hogy azon szavait, melyeket az imént a kormány ellen használt, legyen szives megmagyarázni.

Csernányi Lajos: Az elnök urnak fölhívása folytán kötelességemnek tartom szavaimat megmagyarázni. (Halljuk!) Én kértem gróf Lónyay Menyhért kormányelnök urat: nem építette házat, nem vett-e uradalmakat akkor, mikor az ország deficitben van. (Nagy hosszas zaj. Jobb felől: Rendre!) Hogyha én ezen házak és uradalmak szerzése módjára nézve gyanusítani akarnám tovább tudomásom van, a miniszterelnök urat vagy bárki mást, meg lehet győződé, hogy megmondanám itt, ha documentumaim volnának. (Zaj. Felkiáltások jobb felől: Tegye hát! Miért gyanusít, ha nincs documentuma?) Én egyszerűen azt tartom, hogy ezen országban mindenkinek van joga gyarapodni, vagyonosodni, gazdagodni, de a minisztereknek nincs ehhez joguk; (Zajos ellenmondás j. f.) nincs ehhez joguk még a legbecsületesebb módon sem akkor, midőn az ország deficitben van. (Felkiáltások jobb felől: Ohó!) Gróf Lónyay Menyhért, hogy ha nem kormányelnök, milliókat milliókra halmozhat. (Zaj. Felkiáltások jobb felől: Rendre! Rendre!)

Én fel voltam szólítva arra, hogy magyarázzam meg, a mit mondtam, én többet nem engedek kimagyaráztatni szavaimból, mint amennyit mondtam, és a mit mondani akarok, azt meg is mondom. En [t. ház! miután látom, hogy nem kell több magyarázat, még egy pár zárszóval vagyok bátor válaszolni. T. miniszter ur azt méltóztatott mondani, hogy segíteni fog a dolgon, miután megvan a baj, és a miniszter ur mindenesetre fog segíteni, a mint lehet. Nem tehetem, hogy azzal, amit a segítségére nézve mondott, meg ne elégedjem, de más részről a válaszszal magával egy világos törvénytársnak melegségével, ezen melegség modalitásával megelégedve nem lehetek. Más részről tudom, hogy a t. ház ezen választ, mint másképen nem is igen teheti, tudomásul veszi; én őszintén mondom, más körülmények között mindazok folytán, a miket bátor voltam előadni, egyetlen egy dolgot láttam volna részemről megteendőnek, t. i. indítványt terjeszteni a ház elé, mely a miniszteriumnak bizalmatlanságot szavaz, miután azonban ezen bizalmatlansági szavazatot előbbtöbb a jobb oldaltól várom, (Zaj jobb felől) nem teszem meg.

Lónyay Menyhért gróf miniszterelnök: T. ház! Minde nek előtt kijelentem, hogy rövid leszek. (Mozgás bal oldalon. — Halljuk! Halljuk! a jobb oldalon.)

Vannak oly vádak, lehet oly modor, melyre a legméltóbb válasz a megvetés. (Hosszas élénk helyeslés a j. oldalon. Mozcás a baloldalon.) A legméltóbb válasz ez akkor, ha valaki, miként én, az egész ország előtt közel harmincz évi politikai multjára hivatkozva, bátran és nyíltan tekinthet lefolyt életére, melyen — öntudattal mondhatom — egyetlenegy szennyfolt sincs, (Zajos helyeslés a j. oldalon) és ha más részt tekintetbe veszem, hogy a vád kitől ered és minő modorban adatott elő. (Félkiáltások jobb felől: Gyalázat! Hosszas tartó mozgás.) Nyílt és becsületlen ellenféllel szemben, bármiképen állítsa is fel e kérdést, a részle-

tes, a mindenre kiterjedő választ kötelességemnek ismerem. Minden alapot nélkülözö rágalmak ellenében azonban, olynemű formulázások ellenében, minőt az imént kellett hallanunk ama iskola megalapítója által, melyet máskép, mint a rágalom iskolájának jelezni nem bírok, a legillőbb fegyver, hivatkozással multamra, vonatkozással őszinte, tiszta öntudatomra, a megvetés. (Hosszas tartó tetszésnyilvánítások a jobb oldalon. — Nagy mozgás.)

A képviselő urnak multját én szellőztetni nem kívánom, csak annyit jegyzek meg, hogy míg én már ifjuságomtól kezdve hazám kitünőbb fiaihoz csatlakozva s becsületes munkásság által iparkodtam hazánk érdekeit előmozdítani, (Élénk helyeslés a j. oldalon; nyugtalanság a bal oldalon) a t. képviselő ur mit tett? Hivatkozhatnám t. barátomra Bittóra, ki tanuja volt a képviselő urat illető oly megállapodás hozatalának, mely már egymagában elég arra, hogy azáltal, ha vele szembe mentegedődzésekbe bocsátkoznám, vagy vele értekezni, magamat nem fölemelve, de azt éreznem, ami ennek ellentéte. (Élénk h. j. o. Nyugtalanság.)

Azt mondja a t. képv. ur — és még csak ezt az egyet akarom megérinteni — hogy adatai nincsenek. Nincsenek, mert nem is lehetnek (Ugy van! Igaz! a j. oldalon. Mozcás a b. oldalon); de ő azért mégis rágalmaz. (Nagy mozgás a bal oldalon.)

Azt, ki évtizeden keresztül, becsületes munkásság és takarékoság, tehát annak gyakorlása által, mi az országok fölvirágzásának elvi föltétele, anyagi vagyonát növeli, gyanusítani, becsületes keresményének gyümölesét rágalmakkal illetni, sárral dobálni: bizonyára nem polgári kötelesség teljesítése és legkevésbé mondható tisztességes eljárásnak. (Helyeslés a j. old.)

Titkaim nincsenek és mások titkainak leleplezésével nem foglalkozom. — Ha valaki vagyonából házat épít, ennek falai az egész világ szemé láttára emelkednek fel: mert a tisztességes és becsületes kereset nem keresi a homályt. A becsületes munkásság, takarékoság által növekedett vagyont valakinek szemére vetni, — ezt tehetik az oly egyének, kiknek föjlemvonásuk az irigység, és kiknek foglalkozása gyanusítás. — De kérem, vajjon emeli-e és nem inkább gyöngíti és lealázza-e a parlamentnek tekintélyét az ilyen teljesen alaptalan vádaknak és rágalmaknak a parlamentben való meghonosítása? (Élénk helyeslés a j. old.)

Figyelmeztetem a képviselő urat pártja vezérének ama szavaira, hogy a kormánynak tekintélyét nem aláásni kell, hanem megerősíteni; figyelmeztetem arra, hogy a parlament tekintélyét ily hajuknál fogva a discussióba huzott alaptalan gyanusítások erősíteni nem fogják; végre figyelmeztetem arra, hogy személyeinknek ilyen szándékolt sárral dobálása, egyuttal a felelős kormányzati rendszernek van hátrányára: ennek meggyengítését pedig semmi igaz hazafi nem akarhatja. (Helyeslés jobb felől.)

Erről bővebben szólni nem akarok. Azt tartom, ennek elejét venni a ház elnökének kötelessége, és fel is kérem, hogy jövőre, — bárki ellen és bármely oldalról intézettek hasonló megtámadások — a parlament iránti tiszteletből, a rendreutasítást alkalmazza (Hosszas tartó zajos tetszésnyilvánítások a jobb oldalon.)

Csernányi Lajos: T. ház! Méltóztatott többször tapasztalni, hogy én a közdolgokról szólva néha véralkatom következtében heves... (Közbekiáltások a jobb oldalról)... méltóztatás meg hallgatni, meglátják, mi jön ki belőle... Ezen ügyre nézve, melyről most volt szó, meglehet, hevesen szólottam, mert mélyen, melegen éreztem; most azonban biztosítom a miniszterelnök urat, és a ház is láthatja, hogy igen csendes vagyok; mert azt, mit miniszterelnök ur mondott a megvetésről,

én igen esendesen viszonzom. (Helyeslés balfelől, derültség jobbfelől.) A mi a többieket illeti, t. ház (Halljuk!), én bízom azt a t. háznak becsületére, bízom egyenesen az igen t. volt elnök urra, Somsich Pálnak megítélésére, hogy az a felelet, a melyet a kormány elnöke nekem adott, egy tisztességes ember felelete volt-e vagy sem? (Nagy zaj! nyugtalanság: felkiáltások. Rendre! Rendre! Bánó, Ghyezy, Somssich, Móríz szólni kívánnak. Hosszasan tartó nyugtalanság.)

Ezen botrány folytán a Deákpárt f. h. 20. megállapodott, hogy egy határozati javaslatot fog a ház elé terjeszteni, melyben egy 9 tagú bizottság kiküldését fogja indítványozni, hogy a bizottság a házszabályok módosítására nézve tervezetet készítsen; hogy pedig a módosítás aztán foganatosíthatassék is, a miniszterium utasítsa meg egy új törvényjavaslat előterjesztésére, mely a 48-ki törvények azon intézkedésének megváltoztatására szolgáljon, mely által arról vala gondoskodva, hogy új házszabályok hozatala csak a következő országgyűlésre birjon alkalmazási jogerővel.

A Deákpárt ezen elhatározásában rejlenék tehát amaz elégtétel, melyet Lónyay gróf méltán igényelhet.

És csakugyan Korizmic László, tekintettel a házban ugy a múlt élesek végén, valamint a közelebbi napokban lefolyt eseményekre, melyek a parlament tekintélyét csökkentik és melyek csak tulságos pártszervedélyekből eredhetnek, határozati javaslatot terjesztett be a házszabályok módosítására.

Simonyi Ernő, ugyane tárgyra vonatkozólag szintén határozati javaslatot nyújtott be, melynek czélja a kormányt felhívni, hogy minden tetteiről adjon számot; tegye lehetlenné a további gyanúsításokat, melyek a kormány tekintélyének annyira ártanak. Egy bizottság választását indítványozza, mely a kormány számadását vizsgálja meg.

A többség szavazattöbbséggel eldöntötte, hogy Korizmic indítványa külön holnap szombaton tárgyalassék.

Vegyések.

A régi magyar fegyverek, melyeknek rajzait mai számunk hozza, a zay-ugróci várban vannak letéve. Az A betű alatti ézezből öntött kis ágyú: hossza egy láb, 8 hüvelyk szájának öble 8 $\frac{1}{2}$ hüvelyk. Öntetett 1545-ben.

A B és C alattiak a törököktől elfoglalt üst-dobok, melyeket utóbb b. Zay András kurucz ezredes hadjáratában maga is használt.

A D fokos és E buzogány a Rákóczy-korból valók.

Az F alatti vasbékót, melynek sulya 16 font, b. Zay Lőrincz török fogságba esvén, Budán a Csonka-toronyban viselte.

Rövid hírek.

— Királyné Ő Felsége névnapján, f. h. 20. d. e. 10 órakor, a budapesti templomokban ünnepélyes istentiszteleteket tartottak. Legfényesebb volt a budavári főtemplomban, melyet zászlókkal is fölékítették. Ráth József apát nagy segédlettel misézett. Jelen voltak gr. Andrássy Gyula tábornoki egyenruhában, b. Wenckheim, Kerkápoly, Tóth Vilmos, Pauler, Szlávy és Tisza Lajos miniszterek, főurak, képviselők, a közös és honvédsereg számos főtisztje, az egyetemi dekanok, főhivatalnokok, az udvari esendőség egy osztálya s nagyszámu közönség. A Somogybul itt időző földművesek is megjelentek. Istentisztelet után a két főváros elöljárói s az „Elisabethinum“ árvaház részéről Weisz Bernát és Perger Ignác a belügyminiszterhez mentek, fölkerini őt a szerenese kívánatok hódolatteljes tolmáclására.

— Gödöllőn az udvar családi körben ülte meg Erzsébet-napját. Tizenegy órakor istentisztelet volt a kastély kápolnájában. Majd a királyné gróf Lónyay üdvözlőit fogadta. Az

udvari ebédre a miniszterelnök is hivatalos volt, ki az nap csaknem másfél óráig tartó kihallgatáson volt a királynál. Este a király Kőbányán és Rákos-Palotán át — a főváros érintése nélkül — Bécsbe utazott. Az nap délután utazott föl gr. Andrássy is családjával. Királyné Ő Felsége továbbra is Gödöllőn fog időzni, s elutazása iránt még semmi bizonyos határozat nincs.

— A királyi család, hírszerint, e hó végén Bécsbe utazik, de mivel a fogatok nagyrésze Budán marad, ismétli visszatérése remélhető.

— Király Ő Felsége közelebb megígérte Steiner F. temesvári polgármesternek, ki az ottani várművek lerombolását kéri jött Budára, hogy ez ügyről kimerítő jelentést fog adni magának.

— A főmélt. Herceg-Primás a káplányok anyagi helyzetén is atyai bőkezűséggel segítvén, 10 ezer forintot osztott ki köztük. — A podolini tűzkárosultak fölségelésére pedig 200 forintot küldeni méltóztatott.

— Az egri érsek ő nmlsga a dédesi templomtorony építésére második részletül 1000 frtot, a felsőjózsaí rom. kath. iskola taneszközökkel leendő felszerelésére pedig 100 frtot adományozott. Az iskolát is ő nmlsga építteté.

— Csurog, a volt titeli és esajkás kerület egyik nagyobb, a Tisza jobb partján fekvő s közel 6000 lakossal bíró községében Haynald Lajos érsek excja templom-építésre, a belső felszerelésen kívül 14,000 frtot ajánlott föl, s paplakul a polgárosítás következtében fölöslegessé vált tisztí lakok egyikét 2400 frt becsáron megvette; valamint az iskola segélyezésére is tetemes összeget áldozott; s József falván, mely szintén végvidéki község volt s most szép jövővel kecsegtető tiszta-melléki városka, az iskolát hasonlóképp bőkezűleg segélyezi.

— Ő excellentiája Peitler Antal vácsi püspök a Szent-László-Társulat elnöke és Lipovniczky István nagyváradi püspök ő nagyméltóságai Ő Felsége által valóságos belső titkos tanácsosokká nevezettek ki.

— Samassa József szepesi püspök ő méltga a löcsei gymnasiumban husz szegény tanulót iskoláztat.

— Kőszeg városa Szabó Imre szombathelyi püspök ő méltgát a város diszpolgárává nevezte ki.

— Hyross Bernát sz. Benedek r. áldozár, zamárdii lelkes (Somogyban) a betegek szentségeinek ájtatos fölvétele után csúszos szívbellob következtében f. hó 18-kán élete 54 évében az Urban elhunyt. Az ő. v. f. n.!

— Vukovics Sebő az ellenzék egyik kiváló tagja, temesmegyei birtokos Angliában f. hó 17-kén szívbajban meghalt.

— Az olasz király megszeppen! Capodi Monte-ban e hó 16-kán a villám azon szoba szomszédságában ütött le, hol a király ebédelt.

— A múlt héten Ő Felségeik „rókavadászat“ alkalmával Főthon gróf Károlyi István ő exejánál reggeliztek.

— A „Hon“ szerint a baloldali kör egyhangulag kijelentette, hogy Csernátorny Lajos pártjoknak „hasznos“ (!), „tisztelőtreméltó“ (!) tagja!

— Pest-Józsefvárosban legközelebb egy Boda Katalin nevű 105 éves nő halt meg. Hátrahagyott leánya 68 éves.

— A „Magyar Állam“ című kath. szellemű politikai napilap ismét „Idők Tanuja“ címet visel, melyet viselt volt mindaddig, míg a „Pesti Hírnökkel“ nem egyesült. A lap tulajdonosa és szerkesztője Lonkay Antal. A szerkesztő igéri, hogy a lap föl és le egyiránt függetlenül az alkotmány oltalma alatt a katholicismus jogai kivívását tüzi ki czéljaul.

— Mélt. Györffy László címz. püspök és nagyváradi prépost ötvenéves bölesészeti tudorsága emlékeül a pesti egyetem föl díszes oklevelet kapott.

— Erdélyben olasz alkonzulást szándékoznak szervezni.

— Fölhívjuk a t. közönség figyelmét a *Szent-István-Társulat 1873-ki «Képes Naptárára»*, melynek gazdag tartalma mellett ára csak 25 kr. Nagyobb megrendeléseknél *százalék* engedtetik.

Kiadja a Szent-István-Társulat (Lövész utca 11. sz.) — Felelős szerkesztő: Füssy Tamás.

Pesten, nyomtatott az „Athenaeum“ nyomdájában 1872. (Barátok tere 7-dik szám.)